

52. Örökélet vasárnapja.ÉLŐ JÉZUS - ÉLŐ REMÉNYSÉG.

1 Péter 1,3
1 Péter 1,1-12

Isten nagy irgalmából az egyházi esztendő utolsó vasárnapjához érkezünk. E napot a régiek után az örökélet vasárnapjának is mondjuk. Alapigénk abban segít bennünket, hogy szívünkől bátrabban és boldogabban hangzik a hálás magasztalás:

Áldott az Isten!

Jól tudom, hogy különféle úton érkezünk el az egyházi esztendő végére. Van aki áldásokra, eredményekre emlékezve, könnyű szívvel mondja: Áldott az Isten! De van, aki nehéz szívvel, Jób útját járva, csendesen, halk imádságként mondja ezt, mert neki ott kell kezdeni: "Az Úr adta, az Úr vette el, áldott legyen az Úrnak neve". Azonban bármely úton járunk is, ne feledjük el, hogy a mi Istenünk "mindazt a rosszat is, amit e siralom-völgyben rábocsát, javamra fogja fordítani, mert ezt megteheti, mint mindenható Isten, és meg is akarja cselekedni, mint hűséges Atya". /Heidb. Káté 26/ Azért, ha "különféle kísértések között" járunk is, engedjük, hogy az Apostol által vezetve a mi szívünk is mondja: Áldott az Isten!

Alapigénk lehet, hogy liturgikai szöveg volt. Kétszer felhangzik Pál apostol leveleiben is /2 Kor 1,3; Ef 1,3/. Mi most arra figyelünk ~~haz~~ a benne lévő üzeneten keresztül, hogy Isten nagy nevét dicsőítenünk kell az élő Jézusért, s az általa kapott élő reménységért.

Áldott az Isten az élő Jézus Krisztusért.

Alapigénk üzenetének az alapja, a fundamentuma a Jézus Krisztus halálból való feltámadásának a hirdetése. Ez a mi

hitünk fundamentuma. Itt kezdődik a keresztyénség. Nagyon tanulmányos - és emlékezetre méltó - az a szóváltás, mely két áldott emléktű püspökünk közt folyt le, vagy 25 esztendővel ezelőtt. Az egyik arról beszélt örvendezve: milyen jó, és milyen mély jelentőségű, hogy a magyar református templomok alatt nincsenek kripták. Erre a másik csendesen ennyit jegyzett meg: Nem fenyeget-e bennünket az a veszély, hogy maguk a templomaink lesznek kriptákká, ahol halott Krisztust őriznek halott gyülekezetek?! - Ne fejezzük be ezt az egyházi esztendőt úgy, hogy őszintén szembe ne nézzünk ezzel a figyelmeztetéssel, és ezzel a kérdéssel: Halott Krisztusunk van-e, vagy élő Krisztusunk? Tudtunk-e úgy együtt lenni vasárnapról-vasárnapra, hogy húsvét örömeiből és diadalából, vigasztalásából és reménységéből valami mindig megjelent közöttünk? Itt járt-e közöttünk az élő Jézus Krisztus?

Nem mellékes és főként nem fölösleges kérdés ez. ~~Ma~~ Mindig az Anyaszentegyház legizgalmasabb kérdése. Mert csak a Jézus Krisztus feltámadásába vetett hit a diadalmas, a győzelmes hit. Méltó meghallgatnunk, miként tanít erről az Istentől nekünk adott nagy tanítómesterünk, Kálvin János: "...bár Jézus Krisztus halálában van üdvösségünk teljes megvalósulása, mivel e halál által békültünk meg Istennel...az Írás nem azt mondja, hogy az ő halála által, hanem, hogy az ő feltámadása által születünk újra élő reménységre; mivel valamint ő feltámadásával a halál meggyőzője gyanánt kelt föl, úgy a mi hitünk diadala is az ő feltámadásán alapszik." /Institutio II.16,13/

Áldott az Isten az élő Jézus Krisztusért; az Anyaszentegyház élő Uráért, akiről boldog alázattal vallhatom én is "Im Uram és én Istenem!" Mert az élő, a halálból feltámadt Jézus Krisztus az ő győzelmes erejével, és hűséges szeretetével ma is ott jár a hét arany gyertyatartó között. Ma is gyógyít,

vígasztal, bűnöket megbocsát, újjászül, más emberré tesz. Hátekint kísértések közt vergődő tanítványára és így szól esendesen: "Simon, Simon, imé a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiainkat erősítsed". /Lk 22,32/

Áldott az Isten az élő reménységért.

Péter apostol Isten Lelke által élő reménységről beszél. Azaz olyan reménységről, amely soha nem hal meg. Ennek a reménységnek azonban van egy félreérthetetlen és elfelejtethetetlen előfeltétele: az újjászületés. "Újjászült minket élő reménységre". Ehhez az újjászületéshez pedig "az Ő nagy irgalmasága" kellett. Azért én sem tehetem, hogy ebben az egyházi esztendőben még egyszer, utoljára meg ne kérdezzek Testvérem, hogy újjászületett ember vagy-e? Vagy te is azt mondd még, amit az öreg Nikodémus mondott: "Mimódon születethetik az ember, ha vén?" /Jn 3,4/ Hallgadj a feleletet: "Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába". /Jn 3,5/

De hát lehet azt bizonyosan tudni, hogy valaki újjászületett ember? Igen, lehet; van annak ismertetőjele: "Gyümölcsöikről ismeritek meg őket". /Mt 7,16/ "Az újjászületésnél nem a régi ház tatarozásáról, hanem annak lebontásáról van szó. Nem a szív renoválását, hanem egy új szív és egy megújított lélek elnyerését jelenti." /Spurgeon/ "Ennek egyik ilyen csapathatlan gyümölcse az élő reménység. "Korlátlan és határtalan reménységünk van, amelyik soha hátra nem néz, hanem mindig előre, küzdelemről küzdelemre halad és bizonyos abban, hogy az utolsó ellenségén, a halálon is győzedelmeskedik. Reménytelen esetet nem ismer és reménységét soha el nem veszítheti, mert élő, azaz örökkévaló reménysége van... Ez a Jézus Krisztusból táplálkozó élő reménység

boldog engedelmisségben, boldog szolgálatban, boldog munkában,
boldog önfeláldozásban és boldog halálban valósul meg a hívők
életében". /Bereczky Albert/ - Van-e ilyen élő reménységünk?

Bizonyára megértitek, mily nagy öröm az én szívemnek,
hogy bizonyágtételment ebben az egyházi esztendőben - e kötet-
ben - ezzel az apostoli áldással zárhatom be:

"A reménységnek Istene pedig töltsön be titeket min-
den örömmel és békességgel a hívésben, hogy bővüljétek a re-
ményességben a Szent Lélek ereje által". /Rm 15,13/ Amen.

S o l i D e o G l o r i a !

1974. február 16